

תוכן העניינים

2	דבר המערכת
3	ברכה למרפאת שיניים
4	חלום שהתגשם
5	שיוך דירות
7	פגישה אישית – נא להכיר
9	העבודה היא חיינו
12	חג אורים נוצרי
14	שוטר המקוף שלי
15	אלכס קראוס – מכתב למועצה
16	המצרך והנצרך
16	הבהרה
17	איחוד או מאוחד
19	ברכה לאגון
20	מיטה חמה
21	מה רואה
22	בחצר שלנו
24	מקומות אחסון
26	החלטות הנהלת קהילה
28	מבזק תנועה
29	נר זיכרון

דבר המערכת

סוגרים עשור – ופותחים שנה חדשה.

מבחינות רבות טוב שהעשור הזה, שעמד בסימן פיגועים ואסונות, חלף עבר. נקווה שהעתיד יביא רק טוב.

אצלנו – צעד עצום בכיוון ההפרטות והשיוכים. מעכשיו – יש לנו בית. כלומר, לכל אחד מאיתנו יש הבית שלו. והקיבוץ – האם הוא עדיין בית? ימים יגידו. יגידו גם אם אכן המהלך הזה היה טוב ונכון.

כבר עכשיו יש אנשים שנעצרים פתאום וחושבים: האם הפרטה, ההתפרקות מהנכסים המשותפים, איננה מהירה מדי? וכבר רוצים לשמר עוד איזה פרק, איזה זנב של "הקיבוץ בשביל כולם" (האם גם כולם בשביל הקיבוץ?)...
לכל אלה ועוד הדים בעלון.

שנה טובה, עשור טוב,

שלכם המערכת

ברכה למרפאת השני'ים החדשה

סמדר זעירא

מקצועיים, מסורים, ותיקים, נאמנים
נעים ללא קושי בין טיפול שורש, סתימה, או
עקירה
לצילום או הדבקה,
לא בוחלים בניקוי, שיפוץ, צחצוח
או "ירחם השם" ניתוח, או איזו השתלה
שלא נדבר על נגישות, וסבלנות אין קץ,
ל"סתם תלונה".
ועל כולם מנצחות רעיה ויואלה
שבעוצמת מסירותן ואופן דבקותן
לא מרשות לנו אף פעם להתחמק
ביודען שלא תמיד זה כייף גדול לבוא לכאן.

אז מה נאמר צוות יקר מפז, מתמיד
המשיכו כך,
ואנו, הציבור, אומרים תודה
ומסירים לרגע קט ת'כתר, ממש בהבטחה,
שלא ננטוש, אפילו בעתיד.

באנו לברך על החדש, על היפה והמשופר
על כך שלצוות כה ותיק, הגיע כבר הזמן
להתרווח
ממש מותר. ובהזדמנות זו מילה על העבר.

כאן, במבנה הזה, לפני השיפוצים,
מקליירשן ואהרון עד מטה, נורית, ויוסי
ייבדלו לחיים ארוכים,
סיפקו לנו הרים של ממתקים.
אם כן, זה הזמן, לתקן עוול היסטורי
לשלם את המחיר, ולסתום את החורים.

מד"ר אונה, ד"ר ביי, ד"ר פרנק ועוד ועוד...
שהביאונו עד הלום,
איציק, סטיב, קרן, דינה והדר
הם כתר הכתרים, הדובדבן של הקצפת
ה-יהלום !!!

חנכת מרפאת השני'ים החדשה

חלום שהתעמ

אריק סיוון

מאז ועדת התכנון של אמנון לוי שקבעה שמכל המזוט יישאר במקומו, (אחרי השריפה בחשמליה ותכנון וביצוע מערך הכבישים החדש באיזור ההוא), ביקשתי, התחננתי, התרעתי שיש להעביר את המכל כי הוא מפגע אקולוגי ותחבורתי.

הדבר לא יצא לפועל, וכל השנים הללו האזור היה מוזנח ועזוב. התמונה הקבועה הייתה של כתמי שמן ודלק בצד המערבי של המכבסה.

בתקופתו של דודי רוזן ביקשתי תקציב כדי לעשות קיר דקורטיבי שיסתיר את האזור, גם זה לא יצא לפועל.

כשמסק החום עבר לחימום גז, והתבטל הצורך בשימוש במזוט, התחלתי ללחוץ שיוציאו את הצינור מהאדמה. בתחילה פונה המכון מהדוודים, אחריו פירקו את הארובה הגבוהה, והיום הגענו לשלב הוצאת מכל המזוט שהיה בבטן האדמה מ-1957. כשיצא המכל לאוויר העולם ראינו שהוא עשוי מקרון של רכבת שהוביל דלק. משקלו כשני טון. עוד נוכחנו שבמשך שנים רבות דלף לבטן האדמה וזיהם את מי התהום. בהוצאתו מבטן האדמה עשינו מעשה שיתרום רבות לאיכות הסביבה.

הוצאנו את האדמה המלוכלכת, החלפנו אותה באדמה משובחת והמקום ייפך לגן פורח – יישר כוח לכל החולמים והמבצעים.

שווה לחלום – ועוד יותר לקצור את התוצאות...

השיוך כבר כאן... תגובות על הדרך

האחד-לאחד שנת 2010 כבר פה,
ומחר מתחיל שיוך הדירות (החוזי).
לכל משפחה יהיה בית משלה
שתוכל להוריש לילדים, או להשכיר.
מה הרגשתך בקשר לכך?

אורי מירון: מבחינה רגשית טוב לי עם זה. יש לי בית אותו אני יכול להוריש לילדי. עיני אינה צרה
בחברים שזכו גם בדירה ושכרה בצידה. חשוב שתהיה הקפדה על קבלת האנשים, כדי שלא ייכנסו
אנשים שאינם מתאימים לצורת חיינו וישבשו את העניינים.

יאיר סינדליס: השיוך הוא המשך טבעי אך מורכב של המעבר לקיבוץ המתחדש (שנמשך כבר 15
שנה, מאז חזרתי מהצבא). זה התחיל בהשכרת דירות לבנים שיצאו לעצמאות כלכלית, תשלום
משכורת לבן קיבוץ וכדומה. זה היה הפרולוג. לגופו של עניין, שאינני בקיא בפרטיו, אני רק מקווה
שלא יהפוך ל"מסחרה" ושיהיו כללים ברורים בתפעול. לגבי התהליך ה"טבעי" הייתי כמובן שמח
יותר אילו קרה מעמדה של כוח, שמאפשרת יותר שמירה על הקיים עם תהליך נגיש יותר לחברי
הקיבוץ. אנחנו נכנסנו למהלך בתחושה של אין-ברירה, תוך כדי העברת הנכסים מהכלל אל הפרט.
אם זה ייטיב את מצבם הכללי של תושבי המקום לצד שמירה על עצמנו ועל צביון היישוב, אז
ישר כוח, אחלה.

יפתח שביט: אני בכלל לא מתייחס לזה. אדיש לגמרי. אני מאד מקווה שיהיה לי בית משלי, אבל
בינתיים לא נשתנה דבר. האמת, אהבתי את הקיבוץ השיתופי ולו היה אפשר להישאר בו הייתי
שמח. המעבר היה לי סוג של משבר ערכים, שהיה קשה, אבל אני מסתדר מצוין עם ההווה. אני
מרגיש כמו זליג של וודי אלן (המתארגן בכל מצב).

יורם בוכהולץ: אין לי שום הרגשת שינוי, אף על פי שסוף סוף, בזכות השיוך, אוכל לקבל את כל
המגרש שלי ולהרחיב את ביתי, שכרגע הוא 95 מ"ר. אני רק מקווה שלא ייווצרו בעקבות השיוך
סכסוכים בין שכנים וחברים...

נירה פרינץ, האופטימית, בעלת נחלה ומחלה : בשנות ה-30, כשחבר זכה לעבור מאוהל לוואבל היו משברים וויכוחים והיית צריך להוכיח זוגיות. אחר-כך היו צריפים עם באר מים והיה ויכוח למי מגיע. בקיצור, ויכוחים היו תמיד, וכל פעם ראו כי טוב! עברנו לחדר עם שירותים פרטיים וראינו

כי טוב ; ואחר-כך שיכון ותיקים ושיכון עולים, ושיפוצים, ולינה משפחתית ושוב שיפוצים, וראינו כי טוב.

והנה הגענו ל-1.1.2010 ומושג חדש על שפתינו – שיוך דירות. ימים יגידו אם נראה כי טוב.

אורנה צ'רבינקה : אני

בהרגשה מאד טובה. זה נותן לי הרגשת בטחון, הנה יש לי בית משלי. איש לא יוכל לזרוק אותי ופעם אוכל להוריש אותו לילדיי. אני בן מודאגת מנושא ההשכרות וה"פריצות" שיכולה להתפתח בגלל המחירים והאנשים שייכנסו אלינו. כל עוד הכל יתקיים לפי ההחלטות שהתקבלו, אין לי

בעיה. רק יש בי חוסר אמון ביכולת שלנו לשמור על תקפות החלטותינו לאורך זמן.

בעילום שם (השם שמור במערכת, וגם זה אומר משהו...): עושה לי טוב ההרגשה שאני אוכל להשאיר משהו לילדיי. יחד עם זאת אני מתחממת כל פעם שאני נזכרת בחוסר-הצדק שנוצר, משפחות שמקבלות שתי דירות בגלל גירושים ואפשרות כפולה לבנות בשכונה החדשה. נוצרו מתחים עקב אבסורדים בין זכויות ההווה וזכויות העבר ומציאות שנותנת יותר לאו דווקא למי שזכאי.

פאיה אישית

ערן נפגש עם החברים החדשים ענבל (שינדלר) והרן בן אליהו

פטה כבד אווז, אוסובוקו חזיר ביין לבן, שוקי אווז מפנקים או אולי ריזוטו פירות יער. המקום: גרייט גבעת-חיים. השפית ענבל בן אליהו. חלום: חכו ותראו...

ענבל והרן בן אליהו מה זה מבסוטים. כמעט עד הגג או לכל הפחות עד המרפסת המקורה והתוססת של חיה ואהוד, שאצלם הם מתגוררים עד שרסלאן והחבריה יגמרו להם כבר את הבית בשכונה החדשה. הם באו לקיבוץ עם הבן הקטן איתמר מכפר-חיים, אחרי שהבינו לדבריהם שתל-אביב זה לא כל החיים, ואלו יש בשפע ואף טובים יותר בדשאים ובשטחים של עמק-חפר. אבל עוד לפני זה, כשהיו עוד יותר צעירים מהיום (33), הם נפגשו בתל-אביב. היא, השפית המבטיחה והמוכשרת ממסעדת רפאל, דיקסי ועוד מפוארות כאלו של העיר הגדולה, הוא טייס המסוקים הנחשק מחיל-האוויר. "נפגשנו יומיים לפני שהייתי צריך לטוס לארצות-הברית לחודש וחצי. הייתה מיד אהבה גדולה, וכך לא הפסקנו לדבר כל החודש וחצי שהייתי שם בארצות-הברית", מספר הרן.

אחרי זה הוא חזר, השניים הפכו לאחד הזוגות היפים בעיר ואף עברו להתגורר יחדיו כחצי שנה לאחר היכרותם הסוערת. "אחרי שהכרנו פרשתי מהצבא לגמלאות", מתלוצץ הרן, שהספיק להיקלט בינתיים בחברת אלביט. ענבל מצידה למדה מדעי ההתנהגות בתל-אביב והשניים עברו להתגורר לאחר מכן בכפר-חיים. "כל הזמן חשבנו שתל-אביב זה החיים, זה המקום הכי טוב. אבל אז, אחרי שכבר סגרו את ההרשמה הראשונה לשכונה החדשה, פתאום הייתה הזדמנות והתפנה בית ואנחנו קפצנו על זה. החלטנו ללכת על זה ואנחנו פשוט מאושרים", מספרים בלהט ובעיניים נוצצות הזוג הצעיר.

עכשיו הם כאן. גרים עם איתמר (2.5) בבית של אהוד וחיה שינדלר, בונים את ביתם בשכונה החדשה ומתפללים שעד מארס הקרוב יוכלו להיכנס כבר פנימה. "יש לי ציפייה מאוד גדולה מהשכונה הזו. משהו נראה לי מאוד כיף וטוב. בכלל, לחזור לקיבוץ לפרק ב' זה עולם אחר לגמרי. הרבה יותר טוב. פתאום אתה פוגש אנשים בשבילים, יש חיוכים, יש שיחות, ממש נחמד. יש אנשים ממש טובים בשכונה, אולי נפתח שם איזה בית קפה נחמד, פאב או מסעדה בנגרייה, זה יכול להיות מדהים", אומרת ענבל בהתלהבות רבה.

עכשיו חיה מכינה תה צמחים מפנק וחס, שמה תקרובת טעימה על השולחן ומפטירה לסובבים שזה הדבר הכי כיף בעולם שהם גרים אצלו בבית. אהוד מצטרף לדעתה ואף מרחיב שהוא לא יודע מה הוא יעשה כאשר יפרשו לטובת ביתם בשכונה החדשה. "פשוט נהדר לנו שהם כאן. יש משפחה, יש עוד אנשים אהובים, רגע, מה יכול להיות רע בכך?!", שואלת חיה בהתלהבות גדולה. ענבל והרן מאוד נהנים להסתובב עם איתמר הקטן, לבלות איתו את שעות אחר-הצהריים. "אנחנו פשוט נהנים. איתמר חוגג כאן. השבילים, המרחבים, הדשאים, זה ממש פנינה בשבילו, תענוג. כל המשפחה כאן ובאמת אין כמו הקרבה הזו", אומרת ענבל, שמצטרפת לשיחה רק אחרי שאיתמר הקטן שם את הראש על הכרית ונכנס לשנת הלילה שלו.

שניהם קיבוצניקים. הרן גדל בעין-חרוד מאוחד, ענבל אצלנו בבתי הילדים והיא גם עובדת שם כעת במרכזון של בית האורן. "כל הזמן אומרים לנו עוד חודשיים הבית שלכם מוכן, עוד חודשיים. טוב, עכשיו אנחנו באמת מקווים שעוד חודשיים ניכנס לשכונה. יש התרגשות גדולה אצלנו מכל העניין הזה", הם מסכמים.

העבודה היא חיינו

תמר רז-לנג

עם כל ההסתייגויות שעשויה לעורר אמירה הקושרת קיבוץ וגטו, הרי כאשר מדובר בגטו טרזין קשה להימנע מאסוציאציות כאלה. אל טרזין, הגטו היחיד שהקימו הנאצים על אדמת צ'כיה (אז צ'כוסלובקיה), הגיעו כל יהודי ה"פרוטקטורט", שטח הכיבוש הנאצי בארץ זו, ואף יהודים בעלי זכויות יתר מארצות אחרות. אם נוכל (ולא נוכל) להתעלם מצל האימים שהטילו הפיקוח, האיסורים והשומרים של המפקדה הנאצית ומן העתיד המחריד שציפה לאסירים בהמשך הדרך, אפשר למצוא בחיי היומיום בגטו הרבה סממנים של קיבוץ: מטבחים מרכזיים שסיפקו אוכל לכל האוכלוסייה, מכבסה, מרפאה, שירותי בינוי, תחזוקה וניקיון, בתי-ילדים וכיתות-לימוד על אף האיסורים, פעילות ספורט ותרבות, העדר מזומנים ובעיקר – העבודה, וסידור-העבודה, כערך מרכזי שממלא את החיים וגם מבטיח את המשכם.

חובת העבודה חלה על כל האסירים, גברים ונשים, מגיל 14 עד 65. אף שהיתה זו עבודת-כפייה וההימנעות ממנה היתה כרוכה בעונש, ראו בה רוב האסירים מרכיב חיוני בחייהם, הן סיכוי להישרדות והן לשיפור החיים בגטו. רוב הציבור אימץ את תפיסת המנהיגות, שכל עוד הגרמנים מפיקים תועלת מיהודי הגטו וככל שירבו בו פועלים שיעבדו לפי דרישותיהם, הם ישמרו את הגטו ותושביו בחיים.

לאחרונה ראה אור במהדורה מודפסת, בהוצאת בית-טרזין, אלבום שכותרתו "עבודה במלכוד". האלבום המקורי, בכריכת עץ כבדה, הוענק במתנה ליעקב אדלשטיין, זקן-היהודים בגטו, במלאת שנה להקמת מרכז-העבודה (**ArbeitZentrale**, ובקיצונית: סידור עבודה) - מחלקה שהוקמה ביזמת ההנהגה היהודית והיתה מורכבת כולה מצעירים, מקורביו ונאמניו של אדלשטיין, שמילא בגטו תפקיד של "זקן היהודים". אלה, חברי התנועה הציונית ובוגריה וחברי תנועת "החלוץ", הגיעו יחד איתו לטרזין מפראג ב-4 בדצמבר 1941, כולם סמכו על מנהיגותו ושררה ביניהם הסכמה עקרונית ורעיונית לגבי אופן ניהול הגטו. כבר כראש המשרד הארץ-ישראלי של הסוכנות היהודית בפראג פעל אדלשטיין - על-פי השקפתו שתקוותם היחידה של היהודים בארצות הכיבוש הנאצי היא כוח העבודה שלהם וכדי למנוע את שילוחם למחנות המוות "במזרח", בפולין - לשכנע את הגרמנים שלנוכח המחסור בכוח עבודה בגלל המלחמה יש ערך רב לעבודת יהודי צ'כיה בתחומי הפרוטקטורט.

האלבום, פרי יוזמתם של אנשי מרכז-העבודה, מכיל 47 עמודים עם רישומיו של הצייר ליאו האס, בליווי כותרות והערות שחיברה אדית (דיטל) אורנשטיין, שנושאת הקמת מרכז-העבודה, הלבטים שליוו אותו הצלחותיו, התפתחותו ומעמדו במינהל העצמי של הגטו. הוא נתרם לארכיון בית-

טרזין על-ידי דיטל בשנת 1985, ששמרה אותו מאז המלחמה. במהדורה המודפסת נוספו גם נתונים כרונולוגיים ודברי הסבר על גורלם של יהודי צ'כיה, על הגטו, על יוצרי האלבום ועל חשיבות הציורים. ערכו את המהדורה המודפסת דני זינגר, בתה של דיטל, ואניטה טרסי, עד לפני שנה מנהלת בית-טרזין, כלתו של אחד מיוצרי האלבום.

דיטל – ד"ר אדית אורנשטיין זינגר רוף) היתה האשה היחידה בצוות, היוזמת והאחראית על כל עבודת הנשים בגטו. דיטל נולדה ב-1913 בעיר רייכנברג (היום ליברץ) למשפחה חילונית ומתבוללת. היא סיימה לימודי משפטים וב-1937 מונתה לשופטת, אחת משלוש נשים בלבד בתפקיד זה במדינה, בו נשאה עד הכיבוש הנאצי ב-1939. היא היתה בעלת מוח חריף וכושר ארגון ובגטו התחילה בגיוס הנשים לעבודה, והיתה ממונה על כל עבודת הנשים.

הצייר ליאו האס נולד בעיר אופאווה, למד ציור בקרלסרוהה וברלין. משם הלך ברגל לפאריס וחי בה כאמן רחוב. אחרי שהייה באלבי, עירו של טולוז-לוטרק, ובוינה חזר לעירו ופתח בה סטודיו. בטרזין עבד בחדר השרטוט של המחלקה הטכנית, שם הכינו שרטוטים ואיורים לדו"חות של מפקדת הסי"ס יחד עם עוד אמנים, שכולם המשיכו לצייר מחוץ למסגרת העבודה. משרדי המחלקה היו צמודים למשרד העבודה ובין אנשיהם נקשרו קשרי ידידות. היה זה טבעי לבקש ממנו לצייר את האלבום.

בשלב מסוים נכלאו כל האמנים ב"מבצר הקטן" שהיה כלא הגסטפו, האס נשלח לאושוויץ ומשם הגיע ליחידת "הזייפנים" (ר' הסרט), שזייפה שטרות ומסמכים בריטיים ואחר כך גם דולרים אמריקנים. אחרי השחרור חזר לטרזין ומצא רבים מציוריו שהחביא שם.

נדרשו הרבה מחשבה והשקעת מאמצים של ההנהגה היהודית כדי להביא את יהודי הגטו להכרה שהעבודה היא צורך חיוני וכלי מרכזי להשרדותם. תפקידו של מרכז-העבודה היה ליצור את המנגנון לגיוס כוח העבודה, הן כדי למלא את דרישות הגרמנים והן כדי לארגן את החיים בגטו ולספק את צרכי אסיריו.

חובת העבודה חלה, כאמור, על כל אסיר מייד לאחר שיצא ממקום הקלט, שם נרשמו פרטיו על-ידי אנשי מרכז-העבודה ונקבעו, בהערכה רפואית, כושרו הפיזי ורמת הקושי של העבודה שתתאים לו. בתחילה צורפו האסירים ל"יחידות המאה", שעסקו בעבודות המוניות, זמניות ובלתי-מקצועיות והיו כפופות ישירות למרכז-העבודה. לגברים היו אלה בעיקר עבודות בינוי ולנשים עבודות ניקיון. לאחר זמן מה נמצאו לחלק מהעובדים עבודות מתאימות פחות או יותר לכישוריהם. כדי להשיג עבודה קבועה היה על האסיר לפנות הן אל המחלקה בה רצה לעבוד והן למרכז-העבודה. ההליך כלל הגשת טפסים עם קורות-חיים והמלצות. במרכז-העבודה הוחזקה כרטסת שכללה רישום מפורט של כל פרטי האסירים, לרבות מקצועם ומקום עבודתם לפני

הגירוש לגטו. מובן כי בשל התנאים הקשים לא תמיד פעלה השיטה כראוי, ולא אחת קרה שאדם מבוגר וחלש נאלץ לעבוד בעבודה קשה למעלה מיכולתו.

עם התפתחותו והרחבת סמכויותיו עסק המרכז גם בטיפול בעובדים חולים, בשיפור תנאי המגורים ובהקצאת בגדים. החשוב ביותר בתפקידיו, והקשה מכל, היה להעניק לעובדים חיוניים חסינות משילוח למזרח. מאמצים מיוחדים נעשו לשלב את הצעירים ובני הנוער בעבודה, כדי לזכותם בתנאי מזון ומגורים משופרים. בדברי ההקדמה לאלבום נאמר כי אדלשטיין, זקן היהודים, דאג לשיפור תנאיהם כי חשש שלא יעמדו בתנאים הקשים. יש המרננים כי תנועות הנוער הציוניות, שנשאו על גבן את כל הארגון והניהול של חיי הגטו, עשו "פרוטקציה" לחבריהן ודאגו לשמור עליהם.

ב-1944 היו למרכז-העבודה שבעה משרדים: המחלקה הכלכלית, מחלקת הנשים, הרווחה, הבריאות, הבטיחות, התחבורה והחינוך. להבדיל מסדרן-העבודה הקיבוצי, שאחריותו נגעה לכל היותר לכמה מאות אנשים, מרכז העבודה בגטו טרזין היה אחראי לסדר לעבודה יותר מ-20,000 איש.

חג אוריט נוצרי אביגיל קולייר

זה מתחיל כמו בדיחה: פרוטסטנטי, קתולי, בפטיסט ויהודי נפגשים... אבל נחזור לזה יותר מאוחר. אנחנו בדצמבר – החודש הקר, החשוך, האפור והרטוב (לפעמים...). נשמע מדכא? כן. מה עשו ההם, פעם, לפני שהיה חשמל, פירוטכניקה, תנור יפאני, נעורים ודוד שחר? תלו נרות וקישוטים על כל עץ רענן, שרפו הרבה עץ במדורות ענקיות מתממות וקראו לזה: חג אמצע החורף (או משהו כזה). משם הגענו עד הלום, לכל עם ודת חג אור משלו. עתה זה תם חנוכה, שהוא החג הכי יפה שיש, והנה מתחיל לו קריסמס – עוד חג שאני חולה עליו! יש בו קסם עבורי כי הוא כולו אור, חום וקישוטים. זה חג שאימצתי בכל הלב! עוד בהיותי סטודנטית בירושלים הלכתי לעיר העתיקה והופנטתי מהאורות והיופי. וביום עצמו, בחצות, הלכנו לכנסיית הקבר למיסת חצות (בית-לחם הייתה רחוקה והמונית מדי וחוץ מזה, בדרך הייתה מאפיית פיתות ובייגלה...). בשהותי הקצרה באנגליה גרתי בעיירה קטנטונת ועתיקה, שלבשה שמלות של אורות ונוצצים. כיומיים לפני, על מדרגות הכנסייה, עתיקה אף היא, היו מתכנסים אנשים עם נרות בידיהם, לשיר שירי חג (בכלל, המוטיב של שירים ונרות חוזר על עצמו כמעט בכל דת) ומשם, מייד לפאב, להתחמם מבחוץ ומבפנים!

לנו יש מנהג כבר כמה שנים להתאסף לארוחת קריסמס. ארוחת ארבע מנות עם הרבה שמחה. אנחנו כ-30 איש, ילד ומוזמנים. כל אחד מביא איתו זיכרונות, רגשות ומתנה אחת לשולחן החג. הרי חלק חשוב מהחג הן המתנות מתחת לעץ, לא?! הרעיון הוא להביא משהו שקיבלת ואינך רוצה. כמה שיותר קיטש - יותר טוב! חייב להיות חדש (יחסית...). ואסור "למחזר", כלומר להביא משהו שקיבלת באחת הפעמים האחרות. כל המתנות ממוספרות ונערמות תחת העץ. במשך הארוחה, בין המנות, כל אחד מגריל מתנה והשמחה גדולה! למחרת, אחרי ששנטה הגיע ושפך את כל המתנות מתחת לעץ, אנחנו, המשפחה, קמים בהתרגשות (הילדים) לפתיחת מתנות ואחר-כך – ארוחת בוקר מאוחרת ומפוצצת, כמו שהאנגלים אוהבים... אז נחזור לתחילת הכתבה. על היהודי כבר סיפרתי. הפרוטסטנטי מספר: הייתי במקלה בפנימיית בנים באירלנד שהייתה ידועה מאד ולקראת קריסמס שרנו גם בטלוויזיה... בערב קריסמס התכנסנו בבית בערב, מול האח, לקשט את העץ. בחוץ קררר, גשם ולפעמים גם שלג. ארוחת הערב הייתה עוף צלוי, אותו אכלנו בידיים מול העץ המקושט והאח! אבא שלי היה כומר ותקופת החגים הייתה עמוסה במיוחד אצלו. אחרי ביקור חובה של כל המשפחה בכנסייה "שלנו" הוא המשיך בדילוגיו ואני חזרתי הביתה. ביום החג עצמו פותחים מתנות. מתחת לעץ - עמוס! ואני מחכה בכיליון עיניים לאבא שיחזור סוף-סוף מהעבודה כדי להתחיל לפתוח את האריזות! הנה הוא מגיע! ואז הוא מתחיל: אני חייב נעלי בית. רצתי והבאתי לו. אוי, גרוני ניחר! רצתי והבאתי לו את הוויסקי האהוב עליו. אני כל-כך עייף עכשיו, אולי אלך לישון שעה-שעתיים!..

לחג אין משמעות דתית עבורי. זהו חג משפחתי כייפי וחם עם הרבה אוכל טוב!
הקתולית מספרת: אצלנו בכלל קריסמס הוא בקיץ. בכל שנה התאספה כל המשפחה המורחבת
בבית הקיץ על חוף האוקיינוס ההודי. בערך 30 איש והמוון ילדים. את כל הימים בילינו בים. בערב
החג, אחרי ארוחה קרה ושתייה כיד המלך, ממש באמצע החגיגה, כל הקתולים והילדים היו
צריכים לנסוע כשעה לכנסייה למיסת חצות. אימא שלי ומשפחתה כולם קתולים מאמינים ובני
הזוג – חילונים לגמרי. תמיד הרגשתי הרגשה של עזיבת מסיבה באמצע והחמצה של פאן אמיתי –
ים, יין, כוכבים...

ואז הגענו לכנסייה... שילבנו ידיים כך שיצרנו שרשרת לרוחב הדרך ושרנו בקולי קולות, מין
"קרב" שירה בינינו לבין שאר באי הכנסייה. ככה הלכנו ברחוב עד הגיענו לכנסייה והמשכנו פנימה
בשירה רועמת!

בסוף המיסה, בשעות הקטנות, חזרנו והצטרפנו לאלה שנשארו והמשכנו את החגיגה גם אנחנו!
והבפטיסט, מה הוא אומר? המסורת הייתה ללכת לטייל ביער, כל המשפחה (כל ה-10+)! למשך
כשעתיים בערב קריסמס. טיול ארוך וכייפי. אני זוכר הרבה שירה ואבא מנגן על היוקליילי ושר
שירים מכל הסוגים, לאו דווקא מסורתיים.

ממש מהנה לדבר איתם ולשמוע את הזיכרונות עפים, העיניים נוצצות וההתרגשות גואה.
בסך-הכל המסורת די זהה – על הבוקר מתעוררים למצוא את הגרב המלא מתנות שסנטה קלאוס
הביא, הארוחה הגדולה והמסורתית של תרנגול-הודו ממולא (בדרך-כלל...). בצהריים וטקס
פתיחת המתנות מתחת לעץ – לפני או אחרי הארוחה.

דבר אחד הדגישו כולם – ההרגשה הזו של הציפייה לסנטה! אתה מנסה לא להירדם כדי לראות
אותו מגיע... ובכל שנה אותו דבר! אתה מתעורר לגרב מלא מתנות בשולי המיטה! ומי שלא גדל על
הזיכרון הזה לא יכול להבין את גודל ההתרגשות!

וכך ממשיך לו הערב והופך ללילה, השתייה תופסת תאוצה ועם השעות המתמשכות ממשיכים
הסיפורים וקופצים להם מאחד, לשני, לשולחן ולאוויר ואווירת החג מכסה ומקיפה את כולנו...

אנחנו fe אנהל הקהילה

פיקוח בניה – החלטת וועד ההנהלה לחברים שלום!
לאחרונה קיבלה הנהלת הקהילה החלטה להעביר את הפיקוח על כל נושא הבניה בקיבוץ, לרשויות התכנון והבניה במועצה האזורית – עמק חפר.
ההחלטה התקבלה לאחר שמוסדות הקיבוץ נכשלו באכיפת "הנהלים הפנימיים" עליהם הוחלט בקיבוץ.

כלבים משוטטים בקיבוצים

לאור פניות חברי קיבוץ בעניין שוטטות כלבים בקיבוצים אנו מרעננים את הנוהל: אכיפת שוטטות הכלבים תמשך על פי חוק כפי שנהוג בכל ישוב במועצה. הביקור יתואם ככל האפשר עם נציג של הקיבוץ.
עליכם לדעת שנציג הקיבוץ אינו קובע איזה כלב ילקח ואיזה לא. כל הכלבים המשוטטים יילקחו גם בנוכחות הנציג. אם יש מקרה ספציפי של כלב בעייתי יש לפנות למחלקה הוטרינרית וישלח פקח.
בברכה רני אידן – ראש המועצה

שטר המקור fe מירהלה זיו

בד בבד עם תהליך הפרטה, ההתפרקות מהנכסים המשותפים והעברתם לרשות היחיד, מבלי משים אנחנו גם מתפרקים מהאפשרות לנהל את חיינו בעצמנו ומכניסים אלינו את המועצה כשוטר הכפר. כל עוד אנחנו שומרים על מוסדות וועדות פנימיות שלנו – יש מקום לדרוש מהם לעשות את העבודה, או להגדיר מחדש את תפקידם.
אני יכולה להבין את הקושי של מנהל והנהלת הקהילה לאכוף חוקים, אבל קושי אינו חייב להביא להרמת ידיים.
בשני המקרים – אפשר היה עוד לדון ולנסות פתרונות טרם הכנסת המועצה כגורם שומר סדר. יש עוד מקום להחליט על עמדתנו לגבי כלבים בחצר הקיבוץ, ולקבוע חוקים ותקנות משלנו, כאלו שמתאימים לסגנון החיים שלנו.
ודאי וודאי שיש עדיין מקום לצפות שועדת תכנון תהיה הגורם המשמעותי בתהליך הבנייה והשיפוץ הפרטיים. החברים העומדים לפני בנייה עדיין לא יכולים להתמודד מול הרשויות בגלל שהאינפורמציה על ביתם, תוכניות ואישורי בנייה קודמים, אינם בידם במקרה הטוב, ואינם בכלל במקרה הגרוע.

ולמה עוד מקוממת אותי הכנסת המועצה המקומית לתחומים אלו?
- קודם כל, כי לפי כל מה שאני קוראת בעיתונות ושומעת מחברים, יש טענות על סרבול, קטנוניות והסתבכויות במוסד שנקרא מועצה.
- ושנית, כי אני לא רוצה שאותה מועצה שלא עוזרת לי שנים לצאת מהקיבוץ בלי לקחת אוויר ולומר: "על החיים ועל המוות" – קרי, שינוי הצומת של הכניסה, תיכנס אלי כשוטר הכפר. אסמוך עליה יותר, כשאראה שהיא אכן עושה את מה שמצפים ממנה, למשל: בניית הצומת מחדש, הקמת בית ספר למבוגרים, התייחסות מכובדת לגיל הרך, ועוד כמה דברים חשובים אחרים שהם בתחום אחריותה.
כשזה יקרה – אהיה מוכנה שהם גם יהיו השוטרים שלי...

אודי שלום,

הנידון: התעללות בכלבים ותושבים בישובי עמק-חפר

ביום ב' – 30/11/09 קיבלתי הודעה שהכלב הקטן שלי נלקח ל"כלביה". כבר בטלפון הראשון שלי למפעילי ה"כלביה" הבנתי שמדובר באנשים לא נעימים שעונים באגרסיביות לשאלתי הפשוטה, איך אני מגיע לכלביה. כשהגעתי למקום קיבלתי שוק. המקום בנוי ככלא לכלבים. לא הופתעתי כאשר ניגשתי לדלפק וקבלתי הערה שאחכה בסבלנות. לאחר שקיבלתי אישור להתקרב לחלון שילמתי את הסכום שנאמר לי. קיבלתי אישור אחרי שחתמתי שאין לי תלונות, ויכולתי לגשת לשער הנעול. הרגשתי כמו לשחרר מחבל מכלא מגידו. מאחורי שער כפול עומד "אדם" זועף וכועס שפתח לי את המנעול ואמר לי לזהות את הכלב שלי. המראה של עשרות כלבים מפוחדים שנאספו מבתים טובים רק לשם בצע כסף היה נורא. למזלי הגעתי מייד עם קבלת ההודעה, כך שגימי שלי, ששכב מבוהל בפניה עם כמה כלבים גדולים באותו הכלוב, שוחרר מוקדם.

1. לא נראה לי שאנשים שלא אוהבים בעלי-חיים ובני-אדם יועסקו באיסוף ו"טיפול" בכלבים.

2. לא נראית לי השיטה שלוכד הכלבים מקבל כסף לפי מספר הכלבים שהוא לוכד. הבעיה של כלבים משוטטים לא נפתרת על-ידי איסוף כלבים ביתיים וגביית כופר וקנסות. בנוסף לכך הלוכדים נרתעים מאיסוף כלבים ללא שבב ובעלים, כי אין מי שישלם עבורם.

3. כלב נוסף מהקיבוץ נאסף מתוך חצר, כאשר הלוכד נראה פורץ לחצר התאילנדים ולוקח את הכלב הנחמד, שעלה ברצון רב לרכב.

4. תושבי עמק-חפר, שמשלמים מיסים, אמורים לקבל שירות אדיב והוגן ולא יחס משפיל מעובדי המועצה.

אבקש את תגובתך
בכבוד רב
אלכס קראוס
גבעת חיים איחוד

"המצרכים והנצרכים" ממי לברון

...הוא כמה קשה לגייס את כוחותיך הדלים ולהתדפק על הדלתות

כאשר אתה חולה, רעב וחלש...

...הוא כמה קשה לאבד את מעט הכבוד העצמי שעוד נותר לך

כאשר אתה נזקק ומחוסר...

במועצה האחרונה, בה הצבענו על תקציב הקהילה, נשמעו קולות מאוד הגיוניים, לכאורה, "בואו לא ניתן הנחות גורפות, בואו לא ניתן למי שלא צריך, ומי שצריך שרק יבקש, ואנחנו "המרופדים", נעזור לו בלב פתוח וביד רחבה... הקפיטליזם כבר כל כך עמוק בחברה שלנו, אז בואו לא נעמיק אותו עוד יותר ונשמור על חברה קצת יותר סוציאליסטית.

בואו נחליט, שלא נקבל החלטות על פי מקרים בודדים קיצוניים מעצבנים ומנקרי עיניים...

בסך הכל אל נשכח שגם אנחנו "השבעים" שנמצאים במרכז ולא בשוליים, בהרבה תקופות בחיינו צריכים את העזרה. או שאנחנו זוגות צעירים שבונים בתים, מגדלים ילדים וההוצאות בשמיים. או שאנחנו מתבגרים/מזדקנים עם תרופות, טיפולים, גם אם זה לא ממש נראה לעין.

אז כשאנחנו "מדושנים" נזכור ש"בחרפת רעב" ה"חרפה" קשה מן "הרעב".

בברכת בריאות טובה

והמון כסף...

ההרהרה

לכל מי שטעה בהבנת הנקרא בידיעה על הפנסיה לוותיקים בגליון הקודם ברצוני להבהיר, כי לא הייתה לי שום כוונה לפגוע או להאשים את שמוליק לשם. שמוליק עושה בהתנדבות עבודה מבורכת וכל הכבוד לו. רציתי רק להאיר את העובדה שהקיבוץ כארגון או כקהילה ניער את חוצנו מהדאגה לשמירת רמת חייהם של הוותיקים. ואם מישהו נפגע שלא בצדק, אני ממש מצטערת. ודרך אגב: אם שמוליק לא היה מתנדב לכך, מה היה הקיבוץ עושה אז בעניין? תמר לנג

איחוד? או מאחוז?

מירה ליה זיו

יום שישי, שתיים בצהריים. על המרפסת הנעימה של חנות רהיטי יד-שנייה שמחזיק ב"מתחם" אלון ארבל (האיש של נורית לוי), באמצע של חבורת מאוחדניקים על רהיטים מהתקופה שגבעת-חיים היתה רק אחת.

אז איך אתם רואים את גבעת-חיים איחוד? אני שואלת.

והם עונים:

- בתפיסה שלי המאוחדניקים יותר אינדיווידואליים. באיחוד יש גוש, ומחייב. במאוחד, יחידים.
- האיחודניקים רוקדים כולם באותו אופן (עם הדגמה: הגוף כפוף קדימה והידיים משולבות מאחור).
- באיחוד יש קוד חברתי שצריך למלא אותו. בזמן האחרון זה קצת מתפרק. האיחודניקים תמיד היו יותר קיבוצניקים.
- יש קטע כזה שהאיחוד אומר על המאוחד שיש שם הרבה טיפוסים תמהוניים ואצלם ישנם היותר-נורמליים. אני חושב שזה נכון, רק שבעיני הנורמלי שלהם הוא מאד תמהוני. (מה שמזכיר לי את מאיר אריאל: "לא מה, אני נורמלי להיות נורמלי?" – מ"ז)
- האיחוד קיבוץ לא יפה, הוא נהפך למגרש חניה. ייתכן שזה עומד לקרות גם אצלנו, אבל בינתיים אנחנו אחד הקיבוצים היפים בארץ (בסקר הנוי הקיבוצי שנעשה לפני שנים, גח"א נמצא במקום הראשון, ואיפה הם היו?? – מ"ז). באיחוד יחסית למאוחד היה תמיד פחות מרחב ציבורי.
- שלא לדבר על נזקי ההפרטה, שפגעו במראה הקיבוץ בעקבות בנייה, מכוניות, סגירת מתחמים שונים והקטנת המרחב.
- האיחודניקים יותר מחונכים, הם יודעים יותר נימוסי שולחן... מובן שזאת הכללה. הם פשוט ילדים טובים ויש להם את "מה נכון"!
- נראה לי שהמאוחד עבר יותר מוקדם את "בופ" ההפרטה וההפרדה ואנחנו כבר יותר זמן איש-לנפשו. לאיחוד קשה יותר לוותר על הפנטזיה. ישנה אשליה ורצון שלא יהיו עימותים. והרי כל פירוק חבילה היא התמודדות.
- טוב, תפסיקו, אמרתי, מה עם מחמאות?
- המתחם. אם הקיבוץ נתן למקום כזה להתפתח, להתקיים ולהתקדם, אשרהו.
- יש פה פתיחות של המשכיות ואינטרפרטציה מעניינת של הבנה שהקיבוץ משתנה וכל אחד

צריך להתפרנס, ועדיין לשמור על צביון הביחד. יש יצירה ויש קסם של פעם. יש חוכמה בכל שהמתחם כולו יד שנייה, זה מביא תשובה לקפיטליזם ההולך ומתחזק פה. - והתרבות. אירועי התרבות הקטנים (בנוסף לחגים) של לילה לבן, ערב אלטרמן ודומיהם, זה דבר שאין במאוחד. אצלנו כרגע האירועים התרבותיים היחידים והשווים משהו הן המסיבות של גל בדר בקיץ.

סבא רבא

יעל ברק

ברכת המשפחה לאגון גרטנר ליום הולדת 95.

פעם קראתי לך אבא,

אחר כך סבא

והיום סבא רבא

ומה להבא?

ומשם, בשמחה, כמו תמיד, אז עברת
לגדל אפרוחים, אווזים, ברווזים
ואני שידך בידי אוחזת
אחריך בצעד בטוח הולכת.

לימים העברת חייד, עד כאן
בין שקד לאגוז לבין בוטן
ואל "גת" התייצבת ערוך ומוכן
משנס יד ורגל ומותן.

אל חייד נוספו ילדים ונכדים
ונינים המונים, איזה כיף.
למולך כל כולנו היום כאן עומדים
לברך, לנשק ללטף.
להודות לך איש במילים מחבקות
על טובך ועל אורך ימיד,
שנטע תקוה בכולנו לזכות
בשנים ארוכות כמו שנותיך.

כן, היית לאיש אווזים לבנים,
לנהג קאופרטיב מיומן
לגזבר, מנהל תחנת דלק חרוץ ומסור
לאיש הבוטנים,
אב, חבר ובעל נאמן.
איך אותנו הדרכת לשחות בבריכה
ואתה לא ידעת לשחות עם הצי.
איך על זוג אופניים ברוח צחה
אל האופק דהרנו בערב קייצי.

אבא טוב ומיטיב, נשמה טהורה,
ילד נצח שלנו חמוד
יושרך, טוב ליבך, בעיניך אורה
כמו תינוק חייכני ואבוד
בתמימות מופלאה, סובלנות לאין קץ
איש רעים, קח את כל השירים
ואת כל הברכות מן הלב החפץ
לברך עד מאה ועשרים!

כשניפגש כאן בשנת המאה ועשרים
ונביא מתנות וברכות וזרים
גם אנחנו כבר לא נהיה צעירים
אך אתה תישאר צעיר לנצח.

אבא שלי האהוב, היקר,
אתה בשבילי כמו מטמון, כמו אוצר.
אתה בשבילי המאור הגדול
שהאיר את חיי גם שלשום גם אתמול.
שמאיר את חיי כולנו מבית,
הן אתה הוא גזעו האיתן של עץ זית
ואנחנו שתיליך קרובים ורחוקים
וכולנו אותך זה היום מחבקים.

מלחמת עולם ראשונה אז היתה
כשהגעת אל זה העולם.
משפחה שבצ'כיה ההיא אז חייתה
ואתה בתוכה נער תם
שעלה כחלוץ אל אדמת הטרשים
כאן בארץ הזאת הקשה.
שנטע ובנה עם מניין אנשים
עוד קיבוץ על גבעה יבשה.

עם "תכלת לבן" הגעת עד הנה
נמרץ ושופע בחשק.
להקים ולבנות ולטעת גינות,
לייצר כלי מגן וכלי נשק.

ב"שבת השחורה" נעצרת אבי
כי תחמושת ונשק החבאת
ב"לטרון" אז ישבת בכלא
כלחופש יצאת מעומק השבי
משאיות בקואופרטיב נהגת לפלא

מיטה חמה

יערה ועודד בן אור מציגים: המיטה הטיפולית החמה והמפנקת

עודד ויערה לא מפסיקים להפתיע. אז אחרי ששנים טיפלו בכולנו כך נראה בשיטת אלכסנדר דבר אותו הם ממשיכים לעשות בנמרצות גם כעת, פתאום נולד לו צריך מפנק מעץ ממש בצמוד לביתם. "תשמע, יש לנו דבר חדש, מיטה מהפכנית, טיפולית, אולי תבוא להתנסות!", התקשר עודד ערב אחד והציע משהו מפתה ביותר.

אז בבית הזה מעץ, אותו בנה שי רובין לתפארת ישנה מיטה. כן, מיטה מהפכנית למדי. אותה מיטה הינה מכשיר עיסוי תרמי שעוזר לשכך מכאובים בגוף וכאבים הנובעים מהלחצים היומיומיים ממתחים, ומיציבת גוף לא נכונה. המיטה באמצעות זרקור פנימי מטפלת בעמוד השדרה, במקרים של פריצת דיסק ובלט דיסק ומשחררת עצבים לחוצים. יש גם גלי אינפרא אדום-גופי חימום מיוחדים המפיקים את הגלים הללו המסייעים להתפתחות תאים בריאים בגוף. מיטת הפלא הזו מפעילה 5 שיטות ריפוי-עיסוי, כירופרקטיקה, אקופרסורה, מוקסה, גלי אינפרא אדום רחוקים והכל בלחיצת כפתור אחת.

"שמענו ניסים ונפלאות על המיטה הזאת. היא כמובן לא מחליפה את שיטת אלכסנדר אותה אנחנו מלמדים ומעבירים, ואפשר גם וגם. המיטה הזאת גם תורמת מאוד לבריאות, לזרימת הדם, משפרת את המערכת החיסונית, מרפה את השרירים והגידים ויש לה סגולות עיסוי רבות. היא פשוט כייפית, נעימה, זורמת. המיטה מופעלת גם ידנית וגם אוטומטית והטיפול האוטומטי שעושה עיסוי וטיפול עמוק בגב-עולה ויורד לאורך 38 דקות", הם מספרים.

עכשיו הם מזמינים את תושבי הקיבוץ ל התנסות חינם ובתור נציג העלון קפצתי על ההזדמנות. אז הנה התרשמות אישית: המיטה אכן מפנקת, מחממת, בית העץ מזמין, חם. אוי, אבל הלו, מה זה המסאז' הזה בגב. פתאום נוסע לך בגב גוש כזה שעולה ויורד ועודד עוד מקפיד להגיד שזה פשוט נהדר. אחרי כמה דקות גם לזה מתרגלים וזה באמת עושה לך טוב על הגוף. גם על הנשמה. בסוף, אחרי כמעט 40 דקות הבילוי נגמר. היה כיף, מומלץ בחום תרתי משמע. לכו תנסו, רגע, מה יש להפסיד?. יהיה טוב

מה לאה

אביגיל

את הספר **Where the wild things are** ("ארץ יצורי הפרא") אני מכירה בעל-פה. באנגלית. לכן גם הייתי סופר-סקרנית לראות את הסרט, בעיקר כשראיתי ב"בקרובים" כמה היצורים זהים לאלה המצוירים בספר. למרות האמור לעיל, לפני הכתיבה כעת – ישבתי וקראתי אותו שוב מהתחלה ועד הסוף, את כל 8 עמודיו...

אז ככה. הסרט פשוט יפהפה ומאד נאמן למקור. אפילו זיהיתי שם חלק (אולי כולם?) מהמשפטים מהספר. היצורים – מדהימים. הילד – מקסים. הכול נהדר למשך..... כ-8 עמודים בערך. השאר – פשוט משעמם ולא מחזיק מים. אז אם תהיתם איך מתרגמים ספר של 20 משפטים בערך לסרט של 90 דקות? לא בהצלחה מרובה. אחרי 20 משפטים והנאה מה"תרגום" הוויזואלי – לא נשאר הרבה לתפוש את הצופה הממוצע, כצפוי. ** רק בגלל היופי.

הסרט סינגל מן סיקרן אותי מאז קראתי עליו באיזה מקום לא בולט. החלטתי להשקיע ולנדוד עד רמת-גן לראות אותו, ומזל שכך. סיפור עדין, רגיש ואיטי על אדם שאיבד את אהוב ליבו ומתמודד (או לא) עם המציאות. התקופה היא שנות ה-60 בלוס-אנג'לס, מה ששותר בצורה מושלמת בסרט. הסיפור מסופר עם המון פלאשבקים. השחקנים הראשיים, קולין פירת, ג'וליאן מור ושני גברברים נוספים, מחזיקים את הסרט והסיפור. המוזיקה הכבדה, הצילום והבימוי הכניסו אותי לדיכאון של קולין פירת, המגלם את הדמות הראשית, עד לדמעות ומועקה בבטן. הדיאלוגים – אלה שנשמעים בקול ובעיקר אלה שבמבטים והבעות... לא עושים הרבה סרטים כאלה וגם אלה שעושים – נעלמים מהר מידי ולא מקבלים מספיק "אייירטיים" לטעמי ולצערי. אם לא היה כל-כך מעיק – הייתי בפירוש מכווננת לצפייה שנייה בו. יש בכל זאת קטע מאד משעשע בסרט. כשקולין מכין את עצמו להתאבדות... ****

כחצו לנו

* מפי המודדת (רינה נבון) רק בדצמבר ירדו 227 מ"מ גשם! עד כה יש כבר 465 מ"מ גשם והמודדת המסורה מוסרת כי המספר הזה הוא הממוצע של כל החורף לפחות ב 5 השנים האחרונות.

* אייק מת. קפטן אקסודוס האגדי אייק אהרונוביץ' הלך לעולמו ונקבר בגבעת חיים מאוחד. היה חבר אמיתי שלי, איש חריף שכל ומעניין ביותר.

* סיפורי שכונה :

* התוכים הגיעו לשכונה. נחמדים ושורקים משהו.

* גינות: הידד למשפחת שילה וימין על הגינה המושקעת והיפה מקדימה.

* בעוד חלון בשכונה החדשה נתלה וילון. לאיילת אסטליין – ברוכה הבאה לשכונה.

* מילה טובה: רוברט קולייר. אדיב ונחמד.

* בריכה: בואו לפעמים בבוקר השכם. כיף גדול. דודי שמש בג'קוזי, משפחת הישראלי, סרגיי, שחיני עמק חפר, מציל וסאונה. תוסס ומרענן.

* נוי: ענף הנוי בתנופה. לעושים במלאכה נאמר-המשיכו כך, רואים את התוצאות בשטח.

* פטריות: אין על עוזי נבון (אולי דוד קראוס). מוצא מופלא, שף אדיר, אפילו את החול מוציא באדיקות מדהימה והתבשיל-חבל על הזמן.

* ספורט: חנוכושר היה נהדר. מי אלוף גבעת חיים בפינג-פונג? מי לא?

* קבלת שבת: היום באים לקבל את השבת במועדון עם מוטי, יוסי, השירים הנהדרים, הדלקת נרות, משפחה מדליקה ואפילו ארוחת ערב טעימה לנרשמים. יאללה, תתחילו להגיע!

* שנה חדשה כבר פה.

שבת שלום, ערן נבון

אגף 1 בחצר נוסח ב'

- * יש לנו גביע! זכתה בו קבוצת 'משגב' בטורניר של בתי הספר האזוריים, וזאת הודות לשני מאמנים נחמדים – גור לס מאמן ראשי וסגניתו ניצן פרינץ. נציגת גח"א בקבוצה: ניצן פרידמן (הרקדנית מחנוכה).
- * ולא רק הילדים בכדורסל. סוף סוף קמה לנו קבוצת נשים, עם מטרות גבוהות! נציגות גח"א: דנה לנדאו ועידית סמואל. בואו לעודד אותן בערבי חמישי במגרש כדורסל, אחרי פרשת השבוע עם יותם זיו ועמית ארבל בקפה כמופה.
- * איזה יופי! הורים וחברים, קחו את עצמכם עם ילדיכם למוזיאון תל-אביב לתערוכה של צדוק בן-דוד. כל מילה מיותרת. מותר לצלם.
- * חיי כלב. שושו-שלנו (כן, זה השם שלו) בן טופי לבית דודו לנג, נעלם בשבוע שעבר מביתו. אחרי שלושה ימים של חיפושים ללא הועיל שמע ניב יגר יבבות חלושות עולות מבור התחמיץ הישן (הבורדל), וכשניגש חשכו עיניו: הכלב היה מוטל, כמעט גוסס, במכל של הפרדס כשמעליו מכל נוסף, כדי שלא יוכל לצאת. עד היום, על אף הטיפול המסור, הוא סובל מפוסט-טראומה.
- * בעקבות דבריו של אלכס קראוס בעלון הקודם מוסיפה לנו דבורה עמלי את דבריה שנאמרו בחמת זעם, בצורה יותר שקולה ננסח אותם כך:
אי-אפשר לסבול יותר את כל ערימות הקקי של הכלבים שמסתובבים בחצר. זה לא נעים, זה מלכלך, זה מריח לא טוב, אז למה לא לקחת שקית ניילון קטנות כצידה לדרך, ולאסוף את תוצרתם של הכלבים. בבקשה.
(והעורכת מוסיפה: ערימות קקי? נו, לא נגזים, אבל אם כבר כך – למה לא לזבל בהם את הדשאים!...)
- * טל צנגן – שתי כתבות נרחבות התפרסמו על טל בנושא הרובוטיקה, אחת ב'אמצע חדרה' והשנייה בעיתון הקיבוץ. אז נוסיף אנחנו – כל הכבוד! היא הבטיחה גם לנו ראיון איתה... חכו בסבלנות.
- * ואם כבר מדברים על טל – אז החברה שלנו שקישרה את הצוות של טל עם גוגל הייתה נטליה מרמס.
- * ואם כבר נטליה מרמס, במועצה האחרונה היא קיבלה מחמאה גדולה מאיל על הדף שהגישה מטעם הצוות לתמחור השירותים...

מקומות סודיים לאחסון

מאת: שרית גושן - פנטי - 'סידורים'

מכירים את זה שעברתם דירה, חשבתם שחשבתם בתכנון המוקדם על כל הפרטים ואפילו הקטנים ביותר, שמצאתם פתרונות לכל הדברים שיש לכם בבית הקיים ועוד עשיתם מקום נוסף לעתיד שתרכשו עוד דברים ובסוף אחרי שפרקתם את כל הארגזים נשאתם בחוץ עם דברים מעצבנים כמו שואב אבק, קרש גיהוץ, שקי שינה, נעליים או מגפיים שאין להם מקום במגירות, מעילים לחו"ל, מקום לקסדות אופניים, תיקים, פאות, כובעים ואפילו מטאטא, מגב ודלי?

אז לא להתייאש. מסתבר שבכל בית ישנם סליקים חבויים שאם רק נחשוף אותם יתבררו כמקומות קסומים ונפלאים לאחסון של כל המעצבנים שצינו.

כמה טיפים לפני שיוצאים לחיפוש האוצרות הנחבאים:

- חפשו מקומות שאף פעם לא חשבתם עליהם. מתחת ל, מעל ל, בגובה, ברוחב וחישוב בצורה מרובעת/מלבנית. עגול תופס הרבה יותר מקום ומכך, פחות נמליץ על אביזרי/מיכלי אחסון עגולים.
- נצלו את גובה החדר למידוף גובה ואחסנו בגובה דברים עתידניים או דברים שאינכם רוצים שהילדים ייקחו בעצמם או דברים שתדירות השימוש בהם נמוכה.

מגירה מתחת למיטת הנוער יכולה לשמש לאחסון של משחקי קופסא, ציוד מחנאות, שמיכות חורף, מצעים וכדומה.

כשאתם מגירה מתחת למיטה, ניצול החלל בין המיטה לרצפה יכול לשמש לאחסון של ארגזים שקופים עם גלגלים שמקלים על הוצאתם למשחק ולהחזרתם ואז אפילו לעוזרת לא יהיה תירוץ שקשה להוציא את הדברים מתחת למיטה.

הרווח שבין המזרון לרצפה של מיטת התינוק יכול לשמש לאחסון זמני של קרטון בו נמלא את בגדי התינוק שזה עתה הפכו קטנים ושברגע שיתמלא נסגור ולא נשכח לרשום עליו עונה, ומאיזה גיל עד איזה גיל הבגדים שבתוכו. מקום נפלא לאחסון הוא הרווח שבין הדלת לקיר – שם ניתן לתלות על הקיר או על הדלת (תלוי במתקן) מתלה "כיסים" לנעליים שעשוי מפלסטיק אותו ניתן למצוא ברשתות עשה זאת בעצמך או באיקאה.

כשחדר של ילד קטן, אפשר לרכוש מיטה גבוהה ואז לנצל את החלל שמתחתיה לארון בגדים קטן ולשולחן כתיבה.

את הרווח שבין הדלת לקיר או לארון - נצלו לאחסון קרש גיהוץ, מתקן נעליים צר או "כיסים" לאחסון נעלים שנתלה על הדלת או על הקיר. אותנו כנ"ל לרווח בין ארון לקיר, בין מקרר לקיר.

בארון שמתחת לכיור מפריע הסיפון ובדרכ אין בו מדף. אפשר לבקש מנגר יצירתי במיוחד שיכין מדף עם מגרעת של הסיפון ואז ניתן לנצל את הארון שמתחת לכיור למקום אחסון לחומרי ניקיון, טואלטיקה ועוד.

מדפו את השטח שמעל לניאגרה בחדר השירותים אלו ישמשו אתכם לאחסון נייר טואלט, מוצרי ניקיון ועוד.

ועל ההמצאה הישראלית בוידעם שמעתם?

מקום נפלא לאחסון רק חשוב לדאוג ולברר שאין דוד בפנים שעלול לטפטף ואז רצוי לא להניח את הדברים המאוחסנים ישירות על הרצפה אלא על משהו. ניילון פרוש או על משטח עץ או משהו קצת יותר גבוה מהרצפה עצמה. רצוי בארגזים ולא לשכוח לרשום עליהם מה יש בתוכם ולסדר אותם לפי סדר שימוש כך שמה שלא משתמשים יהיה עמוק בפנים.

שרית גושן- פנטי, מנכל"ית הקימה את חברת 'סידורים' - כדי לעשות "סדר בחיים".
'סידורים' פועלת בקונספט חדש לקהל הרחב, המציעה מלבד העברת דירה והשירותים הנלווים לכך, גם מחלקה ייחודית לעסקים והדרכות.
"סידורים" פיתחה את שיטת management לסדר, ארגון והעברת דירה - פרי פיתוח ייחודי ובלעדי.

לפרטים נוספים:

קרן כהן

לוטן תדמיות

יועצת תקשורת

הנהלת קהילה מתאריך 8.12.09

הגדרת תפקיד יו"ר חינוך

היו"ר יעמוד בראש הנהלה שאחראית על תפקוד מערכת החינוך בהתאם לחזון ולמדיניות של (הנהלת) הקהילה. ינהל את ישיבות הנהלה החינוכית, יפיץ את החלטותיה ויעקוב אחר יישומן. יחד עם מנהלות החינוך והנהלה החינוכית יבנה את החזון והמדיניות של המערכת וכן תוכנית שנתית כוללת למערכות החינוך, שיובאו לאישור הנהלת הקהילה. יהיה כפוף להנהלת הקהילה. כל זאת, בהיקף משרה של 4 שעות שבועיות. דרישות התפקיד: תואר אקדמי בחינוך או מקצוע רלוונטי אחר; ניסיון בניהול מערכת חינוכית קיבוצית; ניסיון בעבודה חינוכית בקיבוץ; יחסי-אנוש ותקשורת בין-אישית מעולים; בעל ראייה מערכתית.

החלטה:

הגדרת התפקיד מאושרת ובהקדם יפורסם מכרז.

הגדרת תפקיד מנהל משאבי-אנוש

דיון ראשוני

החלטה:

בדיון עלה הצורך להדגיש את העזרה לחבר בהגדרת התפקיד. הדיון יימשך בישיבה הבאה.

תורנות אחיות המרפאה על-ידי שר"פ

מוצע לבצע את התורנות בשבתות וחגים על-ידי השר"פ (שירות רפואה פרטי), וזאת לאור ההבנה שאין כרגע גיבוי חוקי לפעילות זו

החלטה:

החל מ-2010 תועבר האחיות לתורנויות לשר"פ, אולי בסיוע אחיות הקיבוץ. ההחלטה תפורסם לציבור יחד עם הנימוקים.

הנהלת קהילה מתאריך 15.12.09

גיבוש החלטה בנושא "דמי כניסה"

מדובר בגיבוש מסגרת התהליך הציבורי להחלטה על דמי-כניסה שישלמו החברים החדשים המצטרפים לקיבוץ.

החלטה:

לנושא תוקדש ישיבת הנהלה מיוחדת, אליה יוזמנו חברים וגורמים נוספים.

מבלק תנועה קצמכר

אביב לשם

צדק: הנחייה לקיבוצים - גביית תשלום מגמלאי על שירות תיעשה רק אם נתן הסכמתו לכך.

מזכירות מטה התנועה הקיבוצית החליטה בראשית השבוע על הנחייה/המלצה לקיבוצים שלא להפחית מגובה קצבת הפנסיה המחייבת (כיום 2,750 ₪) שמשולמת לגמלאים על ידי גביית תשלום על שירותים שמספק להם הקיבוץ. עוד קובעת החלטת המזכירות, שתובא לדיון והצבעה בכינוס מועצת התנועה בשבוע הבא (31/12), שגביית סכומי כסף מגמלאי על שירות תיעשה רק בהסכמתו של החבר.

מזכיר התנועה, זאב (ולולח) שור: ההנחיה באה בעקבות תלונות של גמלאים שקיבוצם מקציב להם קצבה נמוכה מהמינימום המתחייב, ומתרץ זאת בחיוב הגמלאי על שירותים שנותן הקיבוץ. הנחייתנו ברורה - תנו את כל הקצבה בכסף, לא בשירותים.

* חשמל באוויר: ייצור חשמל סולארי הפך אטרקטיבי בשנה האחרונה. לאור עשרות פניות של

קיבוצים להתייעצות בנושא, הוציא איתמר שוויקה (050-5532133) מהאגף הכלכלי המלצה שעדיף לקיבוץ להקים תחנת כוח סולארית על פני השכרת שטח לחברה חיצונית שתקים תחנה בשטח הקיבוץ. הקרן התנועתית לערבויות - ק.מ.ע - החליטה להעמיד לשם כך ערבויות למימון עסקאות שיעשו קיבוצים.

כותבים קיבוץ: בשקט ובצנעה צמח אתר "סיפורי קיבוצים" באינטרנט, והגיע למאגר של 500 סיפורים של הווי קיבוצים, מאז ועד היום. מוזמנים לגלוש לסיפורים דרך "אתר הקיבוצים" www.kibbutz.org.il. את הספר אפשר להשיג אצל צביקה אלון (צרעה), או אמנון ורנר (כרמיה).

* ומה איתנו?

הערת מנהל העסקים יונתן לביא

גבעת חיים איחוד לא משכירה את השטח המיועד לתחנה הסולרית. השטח נשאר של הקיבוץ, והקמת התחנה מתבצעת בשותפות עם חברה גדולה, משום שהיקף ההשקעות גדול, רצינו לעשות זאת עם חברה שיש לה הידע והיכולת להקים את הפרויקט.

נר זיכרון - טבת

9.01.1948	כ"ז טבת תשי"ח	ברונו בוכהולץ
18.01.1952	כ' טבת תשי"ב	אניה ארז
1.01.1955	ז' טבת תשט"ו	שמואל לב
7.01.1966	ט"ו טבת תשכ"ו	מרדכי וינט
14.01.1977	כ"ד טבת תשל"ז	יונה פלושניק
18.12.1977	ח' טבת תשל"ח	קלרה נרבר
18.12.1977	ט' טבת תשל"ח	אלכס בנאי
4.01.1979	ה' טבת תשל"ט	רות יואכימסטל
9.01.1980	כ' טבת תש"מ	חנה נבון
29.12.1982	ג' טבת תשמ"ג	חיים דובסקי
7.01.1985	י"ד טבת תשמ"ה	חיה בן-ארצי
7.01.1990	י' טבת תש"ן	מנחם צנגן
13.01.1990	ט"ז טבת תש"ן	מינה בר-לב
21.12.1994	י"ח טבת תשנ"ה	אביגדור לבקוביץ
3.01.1998	ה' טבת תשנ"ח	טובה אנגל
11.01.1998	י"ג טבת תשנ"ח	שרה בן-אור
12.01.1998	י"ד טבת תשנ"ח	שאול אופיר
17.01.1998	י"ט טבת תשנ"ח	חנה ג'ורג'
9.12.2002	ד' טבת תשס"ג	בלה וולף
30.12.2007	כ"א טבת תשס"ח	אפרים אנגל
31.12.2007	כ"ב טבת תשס"ח	יונה אופיר
3.1.2008	כ"ה בטבת תשס"ח	מרים צ'רבינקה
9.01.1959	כ"ט טבת תשי"ט	סבתא אטלה קליין
16.01.1966	כ"ד טבת תשכ"ו	סבא מנחם מריאן
21.12.1972	ג' טבת תשל"ב	סבתא שרה ברון
22.12.1972	ד' טבת תשל"ב	סבתא זיסל רותם
25.12.1983	י"ט טבת תשמ"ד	סבא דב רותם
29.12.1982	ב' טבת תשמ"ב	סבתא נלי יעקובוביץ

השתתפו בהוצאת העלון :

חנוש מורג

תמר רז לנג

ערן נבון

מירה'לה זיו

אסנת רחמני ישראל

תמונת השער : עמרם נבו